

VOLKER HERMES

Oog en tijd

Het portret is een van de oudste picturale objecten van de mensheid. De Egyptenaren vereeuwigden mensen al in muurschilderingen en mummies, terwijl de Grieken en Romeinen portretbustes oprichtten waarmee ze heersers eer betoonden en overledenen herdachten. Hierbij werden de portretten altijd gestileerd en geïdealiseerd.

Tijdens de Renaissance won het portret aan populariteit in Europa: het "moderne" individu werd in houding en gezichtsuitdrukking, in gebaren en select accessoires gepresenteerd zoals hij/zij zichzelf zag of gezien wilde worden. Tijdens de barok beleefde het portret hoogtijdagen: weelderige gewaden, pompeuze draperieën en gestileerde poses bepaalden de ensceneringen die gericht waren op de behoefte aan representatie. Kunstenaars wilden altijd persoonlijkheid en "ziel" uitbeelden.

Dit is waar de kunstenaar Volker Hermes om de hoek komt kijken met zijn digitale transformaties, die normen doorbreken en op paradoxale manier het individu uitdrukken door verhulling. Hermes weigert oogcontact te maken en focust in plaats daarvan kledingstukken, linten, waaiers, sieraden en andere accessoires. Dit herinnert ons eraan dat dergelijke accessoires bepalend zijn voor de identiteit van de geportretteerden. Alle elementen van de digitale sluiers komen voort uit de schilderijen zelf, die altijd herkenbaar blijven. Zo ontstaat er een wisselwerking tussen bedekking en inhoud, tussen verhullen en onthullen, tussen afstand en nabijheid, en ook een dialoog tussen oog en tijd.

Het Suermondt-Ludwig-Museum heeft de kunstenaar uit Düsseldorf (*1972), die wereldwijd bekend staat om zijn digitale metamorfoses, uitgenodigd om artistiek te reageren op zes portretten uit de eigen collectie van ons museum. De resultaten, die te zien zijn in de portretkamer (1e verdieping), zijn boeiend, humoristisch en maatschappijkritisch. Ze slaan een brug naar het heden en confronteren ons met actuele aspecten zoals gelijke rechten, diversiteit en het begrip van seksuele identiteit.

Een ander aspect van het oeuvre van Volker Hermes wordt gepresenteerd in de zaal met de schouw (begane grond): Hier worden negen marineschilderijen tentoongesteld die allemaal gebaseerd zijn op historische schilderijen, maar een geheel nieuwe interpretatie hebben gekregen. Ze zijn gemuteerd tot eigenstandige kunstwerken. Met zijn analytisch oog construeert Hermes de zeegezichten als decorstukken volgens het principe van lucht, horizon en zee en herschept ze in een mengeling van tekenen en schilderen. Door het gebruik van acryl, Edding en graffiti-markers, die allemaal een permanent karakter hebben, wordt de kortstondige aard van de voorstelling benadrukt en de dramatiek door middel van lijnen, abstracties en kleurverlopen geïntensiveerd.